

store Eiendomme. Den samme ærede Lands-
thingsmand indrømmer, at han ikke turde have
vovet at indbringe sin Idee i Henseende til
den særlige Repræsentation for de store Eiendoms-
bestidere, hvis den havde været ny —
det forekommer mig altsaa, at han selv har
nogen Tvivl om dens naturlige Berettigelse —;
men han har dog besluttet sig dertil, fordi
Tingen allerede bestod, idet han kun har holdt
paa det Bestaaende. Men jeg troer, at dette er
en Feil. Jeg vil meget gjerne indrømme ham, at
saavist det er, at man ikke letstndigt bør over-
see, hvad der engang er indført i Livet, isaa
vist er det ogsaa, at man ikke skal holde paa
en Ting, blot fordi den bestaaer, naar
den bestaaende Ting er en Uting. Den ærede
4de Landstingsmand for 1ste Kred (Madvig)
har erklæret, at han vilde have de store
Eiendommers Repræsentationsret konserveret
ikke for Formuens, men — og det betonedes
han stærkt — for Eiendommenes Skyld. Heri
ligger, efter min Mening, en fuldkommen Mis-
forstaaelse og Mis kjendelse af de virkelige For-
hold; thi de store Eiendomme selv kunne kun
paalægges kommunale Byrder efter et reent
mathematisk Forhold og kunne saaledes ikke
prægraveres. Derimod har Formuen ikke den
samme Garantie mod at blive ubilligt medtagen,
da Communens Krav til Formuen fyldestgø-
res efter et blot Skjøn, der vel kan siges at
blive usikrere, jo fjernere Skjønsmændene ifølge
deres Livsstilling ere fra den, hvis Formue de
skal behandle; det maatte altsaa snarere, naar
Paastanden skulde anses for begrundet, være
Formuen, der skulde være lagt Bægt paa iste-
detfor Eiendommen. Men den ærede Lands-
thingsmand har selv været enig i, at for For-
muens Skyld behøves ingen Garantie som den
attraede. Naar den samme ærede Landstings-
mand har stærkt fremhævet, at man næsten,
om ikke ligefrem, gjorde sig skyldig i en Utaf-
nemmelighed mod de store Lodseiere ved ikke
at ville indrømme dem den Ret, de hidtil have
havt, til uden Valg at indtræde i Sognefor-
standerskaberne, saa troer jeg, at den ærede
Landstingsmand ikke vilde have gjort en saa-
dan Paaastand, hvis han vidste, at de større
Bestidderses selvstyrede Ret, som den er kaldet,
ligesaa ofte har været Marsag til en eenfaldig,

sløv og ufyldestgjørende Communalbestyrelse
som til det Modfatte og til at Bestyrelsen har
faaet gode Kræfter at disponere over. Naar
endelig den samme ærede Landstingsmand op-
fordrer dem, der som mindre Eiendomsbesti-
dere maaskee maatte synes at staae i Opposi-
tion til den Ret, der gives de større Bestidere,
til at fremme de Reformer, de ønske, ved
at vise Billighed og at være kloge,
da kan jeg tiltræde denne Opfordring under
Betingelse af, at Paa mindelsen om at vise
Billighed og at vise Klogskab vendes ikke blot
nedad til de mindre, men ogsaa opad til de
store Bestidere og til Forcæmperne for dis-
ses Rettigheder. Endelig skal jeg tillade mig
med Hensyn til, hvad af den ærede 1ste Lands-
thingsmand for 1ste Kred (Andræ) er udtalt
ved denne Behandlings Begyndelse, at yttre
nogle Ord. Den nævnte ærede Landstings-
mand har, saa vidt jeg skjønner, ført et meget godt
Forsvar for det foreliggende Lovforslag, paa
samme Tid, som han meente at bekæmpe det.
Han har meget bestemt erklæret, at det var,
som han udtrykte sig, Gaardmandsclassen, de
frie Landbrugere, den egentlige Kerne af Dan-
marks Bøndestand, som burde have den af-
gjørende Indflydelse paa Communens Anliggen-
der; men det er netop det, som Lovforslaget
tilsigter. Men Gaardmandsclassen begynder
ikke, som denne ærede Landstingsmand antog,
med Bestidere af 4 Edr. Hartkorn; den be-
gynder meget længere nede; den begynder med
de Jordbrugere, der bestode saa meget, at de
derved selvstændigt kunne eksistere uden at be-
høve at søge Erhverv ved Arbejde for Andre.
Holdes dette fast, vil det findes utvivlsomt, at den
afgjørende Indflydelse just sættes der, hvor den
ærede Landstingsmand vil have den, og at han
kun er kommen til at opponere, fordi han
gaaer ud fra en urigtig Forudsætning om,
hvori det Characteristiske for Gaardmands-
classen er at søge. Jeg nærer altsaa Haab
om, at den ærede Landstingsmand endnu vil
kunne bringes til at give sin Understøttelse til
det foreliggende Lovforslag, skjøndt jeg tilstaaer,
at dette Haab formindskes noget, naar jeg
tænker paa, hvor vanskeligt det er at faae
hans Bistand til en Lov om den Materie, som
her forhandles, efterat han selv har erklæret,